

saaledes at de ikke har kunnet eller villet se, at der begaas et skæbnesvangert Misgreb mod det praktiske Landbrug ved at tilrettelægge en Ordning, der gør, at Udøverne af dette vort dog vedblivende mest betydende Erhverv fremtidig skal, praktisk taget, stænges ude fra Adgang til Undervisning paa Landbohøjskolen. Jeg er i denne Forbindelse uvilkaarligt kommet til at tænke paa Fortællingen om Kejserens nye Klæder, hvor alle fandt Klædningen saare skøn at skue, indtil det forløsende Ord skar gennem Suggestionen med Bemærkningen: Han har jo ingenting paa, thi om den Reform, her tilsigtes, er der ret beset blevet sagt dette: den har jo ingen Ting paa, og kuriøst nok er det Formanden for Kommissionen, Direktøren for Landbohøjskolen, der ret beset har udtalt dette, idet han, som jeg allerede har nævnt, anfører, at Studietidens Forlængelse til $2\frac{2}{3}$ Aar formentlig væsentlig vil medgaa til at skaffe de studerende den fornødne Tid til Tilegnelse af det Kundskabsstof, som nu meddeles i $1\frac{2}{3}$ Aar. Med andre Ord, Resultatet af den Reform, som den paa Finanslovsforslaget indeholdte Bevilling har for Øje, er, at man i $2\frac{2}{3}$ Aar vil naa at bibringe de studerende samme Kundskabsstof, som de nu faar paa $1\frac{2}{3}$ Aar. Det er Reformens Kreditside. Men saa den anden Side af Reformen, dens Debetside, dens Ulemper? Ja, i saa Henseende kan jeg anføre, at for det første forekommer det mig, at den render Landbohøjskoleloven af 1856 over Ende, idet det i denne Lov hedder, at der „oprettes en Lærestalt, som skal meddele en højere Undervisning for Dyrslæger, Landmænd og Landinspektører“. Men i Realiteten vil den her tilsigtede Ordning — og det er man altsaa fra alle Sider paa det rene med — være ensbetydende med, at Adgangen til direkte Kundskabstilegnelse paa Landbohøjskolen spærres for Landmænd. Endvidere baserer den Landbrugsundervisningen paa en Kreds af Landbrugsteoretikere, der vil vise sig ganske utilstrækkelig til paa behørig Maade at udfylde Rammerne ved Landbohøjskolen og til paa behørig Maade at udnytte det omfattende og tidssvarende Undervisningsmateriel, som der haves. Og endelig aabner den det Perspektiv, at Statskassen kommer til at udrede betydelige Midler til en Udvidelse af Undervisningen paa Landbrugsskolerne for at sætte disse i Stand til dog i nogen Maade at optage den Undervisning af Landbrugspraktikere, som Land-

bohøjskolen skal vise fra sig. Men en Reform af saa vidtrækkende og saa skæbnesvangre Konsekvenser bør dog sikkert ikke gennemføres som foreslaaet her ved en Bevilling paa Finansloven. Her foreligger en Lovgivningsopgave, der saa godt som nogen kan kræve grundig Overvejelse i Rigsdagen, saaledes som det kan ske gennem Indbringelse af et særligt Lovforslag, hvis Forelæggelse og Behandling jo i øvrigt ikke behøver at kræve uforholdent Tid.

Det er i Overensstemmelse med det, jeg her har anført, at jeg tillader mig at slutte mig til det af de to første ærede Talere fremholdte Krav om at lade den paagældende Bevilling af 16,000 Kr. til Omordning af Landbrugsundervisningen udgaa af Finanslovsforslaget.

la Cour: Jeg ønsker kun at gøre et Par Bemærkninger til den høje Regering i Anledning af det foreliggende Finanslovsforslag. Paa § 5 L., Skatter paa faste Ejendomme findes under B. opført Jernbaneskyld med 2,000 Kr. Denne Jernbaneskyld blev indført ved Loven af 1909, og den giver altsaa nu paa 7de Aar en Indtægt af 2,000 Kr. Det er en overordentlig vanskelig Sag at faa denne Jernbaneskyld fastsat. Det er bestemt i Loven, at de første 10 pCt., som Ejendommene stiger i Værdi, efter at Banen er blevet bygget, maa der ikke tages Skat af. Først naar man kommer derover, begynder Ejendommene at blive skattepligtige. Desuden skal denne Jernbaneskyld reguleres, hver Gang Ejendomsskylden ansættes. Det er vist et endnu vanskeligere Arbejde at faa udført, idet man skal dømme om, hvilken Værdiforøgelse der er blevet tilført Ejendommen paa Grund af, at Jernbanen er blevet bygget for 5 eller 10 Aar siden. Først efter 30 Aars Forløb falder Jernbaneskylden bort. Da det i disse mange Aar ikke har drejet sig om mere end 2,000 Kr., og da jeg efter det Kendskab, jeg har til Sagen, er overbevist om, at det koster Staten over 2,000 Kr. at faa Jernbaneskylden fastsat, vil jeg henstille til den høje Regering, om der ikke var Grund til at se at komme bort fra denne vanskelige Fastsættelse af Jernbaneskylden, saa meget mere som alle de Fordele, der ved de tidligere Jernbanebygninger er tilflydt andre Ejendomme, ikke har medført den mindste Skat. Det var den ene Henstilling, jeg ønskede at gøre til Regeringen.

Der er dernæst et andet Forhold, jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa.